

[Baunsgaard.]

sige det samme som en fri opinionsdannelse. Trykkefriheden eksisterer kun på papiret, hvis ikke aviser af alle politiske anskuelser til enhver tid kan udkomme uhindrede af indgreb udefra, hvad enten disse indgreb så er strejke eller lockout.“

Jeg vil gerne om denne trykkefrihed i øvrigt sige, at det radikale venstre i sin mindretalsudtalelse jo klart har taget forbehold over for udviklingen på dette område. Sammenfattet kan man altså fremhæve, at de nye forhandlingsregler giver nye og bedre muligheder for, at parterne selv kan nå langt ad forhandlingens vej, at der gennem den generelle udskydelsesret på 14 dage er givet forligsmanden mulighed for at lede de videre forhandlinger i en roligere atmosfære, og at man endelig giver forhandlingerne på de livsvigtige områder en ekstra chance gennem den ny regel om yderligere udskydelse på disse områder i 14 dage.

Der er her tale om så store fremskridt, at det radikale venstre mener, at det opnåede bør have lejlighed til at stå sin prøve. Over for de røster, der i pressen og andre steder har været fremme om, at man ikke bør nøjes med dette, vil jeg gerne fremhæve, at man er nået meget længere, end mange for to år siden troede det muligt. Det er rigtigt, at hvis det, trods de nye forhandlingsregler og trods de yderligere beføjelser til forligsinstitutionen, alligevel glipper med arbejdsfreden, står vi her i det høje ting i samme situation som tidligere: det kan blive nødvendigt, at regering og folketing igen må værne afgørende samfundsinteresser mod ødelæggende konflikter, en situation, som alle må arbejde på ikke indtræffer, men som vi i folketinget bør være forberedt på. Jeg fremfører ikke dette som nogen trussel, men som en venlig påmindelse om ikke at slå det i stykker, som er opnået.

Jeg lægger vægt på, at det, der er opnået, er opnået med fuld tilslutning fra de to hovedorganisationer og den samlede forligsinstitution. Over for dem, der er så nye i deres overbevisning, at de ønsker yderligere

indgreb, vil jeg gerne sige, at det er vel en almindelig antagelse, at der i himlen er mere glæde over én omvendt synder end over ti selvretfærdige; men jeg tror, at dér som her er det sådan, at hvis den omvendte straks starter som den store revser, så mindskes glæden. For blot 2 år siden ville jo et flertal i dette ting have betragtet det, der her foreslås gennemført, som en utidig indblanding i arbejdsmarkedets forhold.

Jeg ser en spirende forståelse hos parterne for, at man skylder det øvrige samfund et større hensyn, et hensyn, som jeg håber vil omfatte ikke alene den almindelige økonomiske stilling i landet, men også både eksporterhverv og beskæftigelse. Det er nu opgaven ikke at slå denne spirende erkendelse ned, og det er op til parterne at forstå deres ansvar. Meget afhænger heraf, ikke alene organisationernes egen stilling fremover, men også i vid udstrækning hele landets fremtid.

Helge Madsen: Det foreliggende lovforslag om mægling i arbejdsstridigheder er jo gennemgået af de tidligere ordførere, og de har alle sammen været i den situation, at de havde forkundskaber; de har været deltagere i det kommissionsarbejde, som vi er holdt ude fra. Mine betragtninger må altså udelukkende bygge på det, man i løbet af de få dage, vi har haft til at gennemlæse kommissionsbetænkningen, har kunnet sætte sig ind i.

Jeg har af det særtryk af betænkningen, som vi fik forleden dag, fået det indtryk, at kommissionen er så godt som enig om det fremsatte lovforslag — med større eller mindre tillid til, at dette skulle være tilstrækkeligt — men der er altså nogenlunde enighed om, at de nye forhandlingsregler bør prøves. En sådan enstemmighed virker naturligvis. Alligevel rejser der sig for mig det spørgsmål, om det nu også er mere lovgivning på dette område, vi trænger til. Et tilbud om at stille forligsmandsinstitutionen til rådighed for parterne i det omfang og på det tidspunkt, de måtte ønske det, ville